

geres Vedkommende ligger Forseelsen langt tilbage i Tiden, hvorhos, for saa vidt angaar 3 af disse, maa fremhæves, at de har faaet Æresoprejsning. Det kan ogsaa bemærkes, at Kommunalbestyrelsen i intet af de her omhandlede Tilfælde har udtalt sig imod Andragendet. Der er derfor neppe tilstrækkelig Grund til at udelukke nogen af disse Ansøgere fra at opnaa Indfødsret.

Medens den paagældende Kommunalbestyrelse (Københavns Magistrat) i Fjor i ikke mindre end 17 Tilfælde udtalte sig mod et Andragende, er dette i Aar kun sket for 3 Personers Vedkommende (Nr. 202, 274 og 378). Naar Københavns Magistrat ikke har fundet disse egnede til for Tiden at faa dansk Indfødsret, er Grunden i de to førstnævnte Tilfælde Opholdets Kortvarighed, medens Magistratens Stilling overfor den tredie af de nævnte Ansøgere vel nærmest er motiveret ved, at den paagældende har modtaget Fattighjælp. For Udvalgets Standpunkt overfor Nr. 274 og Nr. 378 er der ovenfor gjort Rede. Nr. 202 har Ministeriet ment burde optages paa Lovforslaget under Hensyn til hans danske Afstamning, og Udvalget deler denne Opfattelse. — 11 af Ansøgerne (i Fjor 13) har ikke kunnet opnaa positiv anbefaling af Kommunalbestyrelsen, idet denne enten har erklæret ikke at kunne anbefale Ansøgeren eller udtaler, at den ikke fraraader, at der meddeles den paagældende Indfødsret, eller endelig henstiller, hvorvidt dette bør ske. Som Grund anføres bl. a., at Ansøgeren har været straffet (3 Tilfælde), eller at hans Ophold her har været temmelig kortvarigt (Nr. 123, 137, 355), at vedkommende er blevet understøttet af Hjælpekassen (Nr. 118, 393) eller har modtaget Fattighjælp (Nr. 534). De fleste af disse Tilfælde har ovenfor været Genstand for Omtale. Ødis Sogneraad har vægret sig ved at anbefale Nr. 247 under Henvisning til, at Andragerinden eventuelt vil falde Fattigvæsenet til Byrde, men Udvalget maa være enigt med Ministeriet i, at den Omstændighed, at hun hidtil (o: siden 1898) har ernæret sig uden Hjælp af det offentlige, taler for, at der meddeles

hende Indfødsret, hvortil hun ogsaa anbefales af de øvrige stedlige Myndigheder.

Skønt Udvalget i Henhold til ovenstaaende anbefaler samtlige de paa Lovforslaget og Ændringsforslag Nr. 1 optagne Personer til i Aar at erholde Indfødsret, skal det dog ikke nægtes, at der indenfor Udvalget har været ret alvorlige Betæneligheder ved det store og i det hele stigende Antal af Ansøgere samtidig med, at vore Nabolande synes at følge langt strengere Regler end vi, navnlig i Henseende til *Garanti* for, at vedkommende kan ernære sig selv.

Dette fremtræder særlig grelt i vort Forhold til Sverige. Nedenstaaende Liste viser Forholdet i Løbet af de sidste 10 Aar:

	Naturaliserede Svenske i Danmark.	Naturaliserede Danske i Sverige.
Aar 1904.....	260	17
— 1905.....	266	33
— 1906.....	243	34
— 1907.....	306	21
— 1908.....	251	22
— 1909.....	314	31
— 1910.....	399	27
— 1911.....	370	30
— 1912.....	327	52
— 1913.....	333	45
I alt...	3,069	312

Der er altsaa i dette Tidsrum naturaliseret ca. 10 Gange saa mange Svenskere i Danmark som omvendt. Udvalget havde ønsket Oplysning om, hvor mange danske Ansøgere der mulig i det samme Tidsrum var blevet nægtet Indfødsret i Sverige, men Svaret herpaa var ikke ankommet ved Betænkningens Affattelse, mulig det vanskeligt kan tilvejebringes.

Det har ligget nær for Udvalget at undersøge, hvad Aarsagen kan være til dette ret ejendommelige Forhold mellem de to Nabolande. Meningerne har i Udvalget været noget delte paa dette Omraade, men den Formodning ligger dog nær, at saavel den sociale Lovgivning som over-